

Arma barik egon nahi du ETAk urtebete barru

ETAk bere armak desegiteari ekin dio eta, dena ondo joanez gero, urtebetera ez du armarik izango eskuartean. Urrats handia, txikia edo hutsala balorazioen arabera. Bere posizio itxian, gainera, Espainiak bitartekaritza lana egiten ari den nazioarteko lan taldearen zeregina zuzenki tratatzea erabaki du, ia kriminalizazio posizioetara iritsi arte.

| XABIER LETONA |

ETAk BERE ARMAK desegin dituzte urtebetean eta lehen urratsa eman du jada. Hori da Nazioarteko Egiaztatze Batzordeak (NEB) otsailaren 21ean iragarri zuena eta horren pasarte bat da bideoan ikusi ahal izan zena: bi etakide eta NEBeko kide Ram Manikkalingam eta Ronnie Kasrils mahaiaren gainean dauden armak eta beraiek eskuartean duten paperaren zerrenda bat datozela egiaztatzen.

Ekitaldiak denetariko balorazioak merezi izan ditu, beste urrats sendo bat dela esatetik –EH Bildu, adibidez– antzerki hutsa dela esatera –PPko Gobernu–. Tarteko balorazioan egon dira EAJ eta Eusko Jaurlaritza: ez da espero zutena, baina urrats txiki bat da eta norabide egokian doa. Hala ere, Jaurlaritzak NEBren lana sostengatu eta bideratu du eta horrek garrantzi handia du prozesua behar bezala elikatze aldera. PSE-EE ez da Aieteko Hitzarmeneko posizioraino heldu, baina aho txikiarekin bada ere, positiboki baloratu du ETAREN lehen urrats hau. Modu orokorragoan ikusita, asko izan dira ETAREN pausu hau antzezlan bailitzan irudikatu dutenak eta halako taularazteak baztertzeko eta desegiteko eskatu diote erakunde armatuari.

Baina ez da antzerkia ez, eta ezta txantxetako ere. 2011ko urritik ETAk ematen duen urratsik garrantzitsuenak da eta munduko edozein lekutan armen indargabetzea sinbolismoz eta garrantziz betetako unea bada, hemen antzerkia deitzen zaio edo delitu gisa hartzen da, bidea oztopatuz. Antzezlan gisa ikusiz gero,

hala hartu beharko litzateke baita ere gainerako aktoreen lana, Jorge Fernández Espainiako Barne ministroaren ezezkotik eta Jaurlaritzaren “bai baina ez” jarreraraino. Azken finean, ez da edozein Legebiltzarretan ohikoan dagoena baino antzerki gehiago edo gutxiago. Espainiako Auzitegi Nazionala, adibidez, ez dago antzerkitarako eta horregatik deitu ditu deklaratzera NEBko kideak. Urkullu lehendakaria eta Jonan Fernandez ere antzerki gutxitarako egongo ziren iragan igande goizean egiaztatzailei beren sostengua eskaintzera Madrilera joan zirenean. Zeresanik ez egiaztatzaileak. Akaso

gertaera filma baten gisan ikusten ari denari 40 urteko kartzela zigorrak ez dio gauza handirik esaten, baina seguru armak indargabetzeko lanetan ari direnei baietz.

Hori da egiaztatzaileek azaldu dutena, balore handia ematen diotela ETA egiten ari denari, horrelako armagabetzea Espainia eta Frantziaren oniritzirik gabe egitea gaitza delako eta atxilotzeko arriskua handia delako. Egiaz-

tatzaileen esanetan, gainera, ez dago argi modu horretan ETAk askoz arma gehiago desegin ahal izango duen. Horra oztopo bat gehiago, beraz, prozesu hau urtebeteko epean behar bezala gauza dadin.

Espainia eta Euskal Herriko hainbat esparrutan ez bezala, munduko hedabide eta pertsona askok urrats esanguratsutzat jo du ETAREN. ETAk bere jardura armatuaren amaiera iragarri zuenetik ez da halako jarraipen mediatiko handirik izan atzerrian: *The Wall Street Journal*, *Time*, *The Guardian*, *New York Times*, *Le*

Akaso gertaera film baten gisan ikusten ari denari 40 urteko kartzela zigorrak ez dio gauza handirik esaten, baina seguru armak indargabetzeko lanetan ari direnei baietz

BBCk zabalduko bideoan ETako bi kide ageri dira egiaztatzaileei zigilatutako armak erakusten.

Monde, eta beste medio garrantzitsu askok eman diote oihartzuna. Bill Clinton AEBetako lehendakari ohiak ere oniritzia eman dio Twitterreko bere kontutik.

Arma gutxi, ilusio handia

Desegindako armak gutxi dira, ez da zalantzarik. Areago, duela urte asko beharko zuketek isilik arma horiek. ETak urrezko bi aukera galdu zituen XXI. mendeko lehen hamarkadan, lehen Lizarrra-Garaziko Akordioaren ondoren eta bigarrena 2006ko Loiolako elkarrizketak eta gero. Ahultasun handiz iritsi zen bide armatuaren amaieraren iragarpenera eta orain, negoziazio teknikoaren unean, larrutik ari da ordaintzen hainbeste berandutu izana. Inoiz ez zen izango samurra elkarrizketa tekniko hori, baina ETak eskura izan du hainbatean eta tartean negoziazio politikorik ez zegonez, arbuiatu izan du. Orain egoera are gaitzagoa da eta ETA *nahi eta ezin* zentzugabe horretan harrapatua da.

Eta hala ere, asko kontrakoa saltzen saiatzen ari badira ere, gizarteko esparru zabaletan ilusioz bizi da bakearen esperantza, urtarrilaren 11n Bilbon argi ikusi zen moduan. Ilusio horrek ez du ez motibazio bera, ezta aurrera begirako herri ikusmolde adosturik, baina ohartzen da herri honetan asko sufritu dela eta horrek behar duela, lehenik eta behin, ETaren amaiera ordenatu bat eta, ondoren, elkarrizketa prozesu zabal bat.

Funtsezkoa da elkarrizketari serio heltzea, bestela ezinezkoa baita biktimak, memoria eta

elkarbizitzaren gaiak behar diren sakontasunez jorratzea, are gutxiago behar duten eraginkortasunez. Munduko beste leku askotako esperientziek erakusten dutenez, dena ondo bideratuta ere aski gai gaitzak dira eta, borondate txarretik ez bada, nekez uler daiteke bake prozesua ondo atera dadin ahalik eta sendoen ez jardutea, areago hori txukun egitea funtsezkoa denean etorkizuneko elkarbizitza antolatzeko. Uler daiteke prozesu horretan muturreko interesak izatea eta bakoitzak bere ikuspegia erakutsi eta defenditzea, ezin dena ulertu da prozesuari berari muzin egitea edota boikota egitea. Hori bakarrik egin dezake uste duenak ETA dela hemen arazo bakarra eta behin honek bere jardura armatua utziz gero ez dagoela beste inolako arazorik. Zauria ondo itxi barik aurrera egiteak dituen arriskuez jabetzen ez denak bakarrik egin dezake halakorik. Edo garaile eta garaituen eskeman ari denak.

Egia da herritarren oso sektore zabaletan hau ez dela lehentasunezko arazoa, azken bi urtetakoak ez duela zerikusirik beste bake aukera batzuetan gizartean sumatu izan den ilusioarekin, baina horrek ez du esan gura arazo hau ondo bukatzea ez duenik nahi. Gizartean bada bakerako lehengairik eta agintari eta aktore politiko guztiei dagokie prozesu hori behar beste elikatzea, ahalik eta emankorren izan dadin. Nola ote da samurragoa ezker abertzaleak iraganaren bere irakurketa kritikoa egitea, elkarrizketa eta eztabaida bidez, edo bere baitan katigatua? Eta biktimen beharrak asetzeko egokiena ote da Coviteren posizioa?

Desarmearen aurreko pausoak

2011KO URTARRILAREN 10EAN “nazioarteko komunitateak egiaztatu ahalko duen su-eten iraunkor eta orokorra” iragarri zuen ETAk. Aurretik, Bruselan, gatazken konponbidean adituak diren hainbat pertsona esanguratsuk “benetan egiaztatzeko moduko” su-etena eman zezala eskatu zioten. Espainiako Gobernuaren erantzuna hau izan zen, Rubalcaba ministroaren ahotik: “Estatu demokratiko batean, egiaztatzen dutenak segurtasun indarrak dira”.

2011ko iraila: Egiaztatze Batzordea abian

2011ko irailaren 28an, Brian Currin abokatu hegoafrikarrak sustaturik, ETAREN su-etena egiaztatzeko nazioarteko batzordea (NEB) osatu zen, Ram Manikkalingam Sri Lankako gatazkan aditua buru zuela. Aste gutxira, 2011ko urriaren 20an, ETAk borroka armatua utzi ziola zioen komunikatu historikoa irakurri zuen.

2012ko urtarrila-maiatza: su-etena egiaztatuta

Euskal Herrira egindako bidaietan NEBK hainbat eragileren eskutik ziurtatu ahal izan zuen ETAk “hilketak, atentatuak, mehatxuak eta estortsioak” egiteari utzi ziola. Era berean, azaldu zuen ETA prest zegoela Espainiako eta Frantziako gobernuekin desarmeari hitz egiteko. Ordurako PPren esku zegoen Espainiako Gobernuaren erantzuna hau izan zen: “Gobernuak ez du egiaztatzailek behar ETA desegiten dela konprobatzeko”.

2013ko otsaila: Osloko mahaia deseginda

2013ko martxoaren 5ean Norvegiak ETAKo hainbat kide kaporatu zituen. Oslon elkarrizketarako azpiegitura zegoen antolatuta eta egiaztatzailek bertan izan ziren. ETAK geroago salatu zuen Espainiako inteligentzia zerbitzuek zuzenean eraso eta sabotatu zutela mahaia. Aldi berean, gogorarazi zuen desarmearen gaia ez zegoela egiaztatzaileen esku.

Egun batzuk lehenago, Parisen epaitzen ari zirela, Garikoitz Aspiazuk komunikatua irakurri zuen ETAREN

izenean. Armagabetzeaz hitz egiteko prest zeudela berretsi zuen eta Frantziako Gobernuari “konponbidean murgiltzeko” eskatu zion: “Gure konpromisoa benetakoa da, ez dago amarrurik”.

Bestalde, NEBeko kideak Bilbon izan ziren 2013ko otsaileko egun nahasi horietan. Kezka azaldu zuten urrats gehiagorik ez zelako eman: “Trailean gure lana berraztertuko dugu eta ez bagara baliagarri prozesua indartzeko, ez dugu jarraituko”, esan zuen Manikkalingamek. Hainbat hedabide espainolek zabaldu zuten egiaztatzaileek sei hilabeteko ultimatum eman ziotela ETARI desarmatzen hasteko.

2013ko apirila: egiaztatzaileen rol aldaketa

Joan den asteko agerraldian jakinarazi zuten, ETAK desarmea egiaztatzeko eskatu zion NEBko kideei 2013ko apirilean. Haien zeregina onartu zuten. Urte bereko irailean erakunde armatua lehen pausoa emateko prest azaldu zen. Ordurako, Eusko Jaurlaritzak desarmean izan zezakeen zereginaz hitz egiten zen. Estefanía Beltrán de Heredia Segurtasun sailburuaren esanetan Ertzaintza “erabat prestaturik” zegoen halako zeregin baterako. Urtea amaitzerako desarmearako zurrumurru eta eskariak ugaritu ziren; Sortuk ere “beharrezkotzat” jo zuen desarmea, bakerantz egiteko.

2014ko urtarrila: desarmearen lehen urratsa

Manikkalingamek eta Kasrilsik Okzitaniako Tolosako toki ezezagun batean egiaztatu zuten ETAK arma kopuru jakin bat zigilatu zuela. 2014ko otsailaren 21ean NEBK publiko egin zuen desarmearen lehen urratsa eta BBCK une hartako argitaratu zuen.

Covite biktimen elkarteak eta fiskaltzak eskatuta, Auzitegi Nazionalako Ismael Moreno epaileak lekuko gisa deklaratzera deitu zituen NEBko kideak. PPko buruzagi González Pons-ek honakoa esan zuen: “Egiaztatzailek ETARENTZAT egiten dute lan”.

Urko Apaolaza Avila

Nola azaleratuko da hobeto argitu gabeko hainbat hilketaren informazioa, dakienak informazioa eskainita edo polizia-ikerketetatik?

Espetxeetako bake frontea

Armena sinbolikoki oso gai ikusgarria den moduan, presoen esparrua alor praktikoan da giltzarri aurrera egiteko, oraindik orain presoek eta beren senideek egoera hori beren larrutan sufritzen dutelako. EPPK-k dagoken iragarri du Zaballara ekartzeko eskaerak banan-banan bideratuko dituztela presoek. Espainiako Gobernuak, aldiz, orain arte behintzat argi adierazi du ETA desegin arte ez duela espetxe politika aldatuko. Argi da ez dela samurra izango, baina espetxeetako

borroka frontea, bake fronte bat gehiago bilakatzea da kontua eta horretarako bakoitza bere giltzak erabili behar ditu, jakinik espetxeetako giltza nagusia Espainiako Gobernuaren esku dagoela. Poliki bada ere, bideak eta minak arintzea da kontua, ez areagotzea, Espainiako Gobernuak atxilotekin etengabe egiten duen gisan. Azken hiruzpatalu urteetan argi ikusi den moduan, Euskal Herrian bederen, bake klabeak jardun dutenek emaitza onak izan dituzte eta epe ertainera begira ere hala izango da, esanak esan, azkenean euskal gizarteak bakerako ahalegina eskertu egiten duelako eta kontrakoa zigortu. ■

Marian Beitialarrangoitia: «Dena ezin da aldebakartasunez egin»

| URKO APAOLAZA |

ETAren pausoak politikoki zer balio du? Mugarrri bat jarri du. ETAk su etena iragarri zuenean hasi zen lanean egiaztatze taldea, su etena egiaztatze-ko. Aldiz, orain beste egiteko bat hartu dute. ETAk erakutsi du borondatea baduela armategiak zigilatze-ko eta hori egikaritzeko lana bere gain hartu dezala eskatu dio talde horri, ikusita Parisko eta bereziki Madrilgo gobernuek duten jarrera. Horregatik du garrantzia, ETAk oztopo guztien gainetik urratsak ematen segitzeko borondatea adierazten duelako, eta ez arrisku gutxi hartuta, egiaztatzaileek adierazi duten moduan.

Batzordeko kideek onartu dute aurrerantzean zaila izango dela desarmatzea egiaztatzea gobernuen inplikazio-rik gabe.

Honek ageriago uzten du gobernua-
ren jarrerak ez duela zentzurik eta

oztopoak jartzen ari den bakarra bera dela. Bere itsukeria justifikatu nahian argumentuak aldatzen joan da. Lehenengo zen ETAk utzi behar zuela, gero zen desarmatu egin behar zela... Ba hemen dago desarmatzeko borondatearen benetako erakusle bat. Egiaztatzaileek esandako datu bat adierazgarria da: munduan ez da inoiz horrelakorik gertatu aldebakartasunez. Horrek dituen abantailak dira adierazten duela baldintzarik gabe ari zarela eta konbentzimenduz ari zarela.

Urratsez urrats oraindik ageriago geratzen ari da bake eta konponbiderako benetako aukera baten aurrean gaudela eta ezin dela pasatzen utzi. Baina Madrilgo Gobernuaren parte-hartzea beharrezkoa da, dena ezin da aldebakartasunetik egin.

Hainbeste urratsekin jendartea nazkatzeko arriskurik bada?

Noski, denok ere nahiago genuke

urrats gutxiago eta horiek denbora laburragoan ematea. Jendarteak, uste duena baino giltza garrantzitsuagoa dauka hori posible izateko: Estatua mugituko bada, neurri handi batean jendeak hori eskatzen diolako izango da. Beraz, Ram Manikkalingamek esan zituen bi hitzekin geratuko nintzateke: prozesua sinesgarria eta esanguratsua dela.

Nola ikusten duzu Iñigo Urkullu lehendakariaren papera?

Esan zuen pausoa aldebakarrekoa, baldintzarik gabea, fidagarria eta ziu-rra dela. Hori inportantea da. Egiaztatzaileak presio eta irain askorena ari dira lanean, eta haiek eta prozesuak ere babes instituzionala behar dute. Gainera Urkulluk esan zuen babesa ematen jarraituko duela. Urkulluk badu lidergo paper bat hemen, ez soilik begiralearena. Espero dut hitz horien atzean konpromisorako ahalegin bat egotea. ■

Sentipen kontrajarriak

60KO HAMARKADA aldera izan nuen Espainiako Polizien berri. Hamazazpi urte nituen kuadrillako bi lagun atxilotu, egurtu eta bi egunera inongo akusaziorik gabe libre utzi zituztenean. Ordurako, jada deseuskaldundua nintzen, hiritarra izan nahi nuen, mundu moderno estandarreko biztanle. Eta euskarak baztertzen ninduen, ni ez nintzen baserritarra. Atxiloketa hark barrena mugitu zidan. Manzanas izeneko komisarioaren berri ere orduan izan nuen, bi lagunak ostiatu zituen zen bera hain zuzen. Egoera haren oinarria ezagutzea bilakatu zitzaidan obsesio. Belarri onekoa, politikan aurkitu nuen mundu berri bat, ezkutukoa, arriskugarria. Inguru hurbilean joan nintzen ezagutzen zenbait jenderen mundutxo konspiratzailea, ezkutuan zeramatena, fidagaitza. Erakarri ninduen eta pixkanaka nire egin nuen. Lehentasuna hartu zuen, eta ordura arteko zaletasunak gibelean uzten hasi nintzen. Euskara, berdintasunen oinarritutako gizarte berria, Euskal Herria.

Hori guztia gauzatu nahi izanak ETAraren eraman, eta koartelilloan eta komisaldegian bukatu nuen. Bertan ikasi nuen tortura ez zela filmetako elementu dramatikoa, tortura gure inguruan bizi ziren polizi batzuen ohiko jarduna zen. Gure auzoan bizi ziren, haien seme

alabak gure artean zebiltzan. Kartzelan hartu nuen determinazioa, neure bizia burkideekin batera aipatu hiru helburu horiek lortzeko zuzenduko nituen motorrak eta ibilgailua. Beste guztia, horren peko. Laurogeiko hamarkadan hasi nintzen borroka armatua desgokitzen jotzen. Inertziak inertzia, ez nion etekinik aurkitzen eta sozialki ahultzen gintuela baieztatzen hasi nintzen, inguruko zenbait lagun eta lagun-minen desadostasun mingarriak minbizi.

ETAk ekintza armatuak alboratu zituela iragartzeak poztu ninduen, Aljerreko porrotak eragin zidan frustrazioa arinduz. Lagunak dauzkate kartzelan eta erbestetan. Emozionalki gaizki daramat aldebakarreko prozesu hau, lagunaren bukaerak gehiago arduratzen nau erakundearenak baino. Politikoki erakundeak duinki bukatuko duela ez dut dudarik, eta bere jendearen alde ahal duen guztia egingen duela badakit. Baina nik ez bezala, bere bizitza osoa honetan eman duen gehiegi ezagutzen dut, holako bukaera inoiz gertatuko ez zenik sinetsita dena inbertitu duen lagun sobera dut, politiko profesionalen jardueratik at gure laguntza partikularra beharko duten horiek dute nire barrena okupatzen. Sentipen kontrajarrietan bizi dut hau. Burua eta barrena bi eginda. ■

Joxe Mari Ostolaza

**Emilio
Lopez
Adan
"Beltza"**

Xake-matea taulak ematen du

PARTIDA honetan pieza baten lagatzeak ez dio arerioari gupidarik sortzen: ongi posizionatua dago, abantailak baditu eta garaipen osoa baizik ez du nahi. Atzo, biolentzia politikoa baztertu behar zen, egun, armak utzi, bihar, damua eta haren froga, salaketa; etzi, lege demokratikoaren aginpidea onartu eta hobendun guztiak kartzelara. Orduan bai, garaipen polizialkoaren ondoan arrakasta moral eta ideologikoa bermatu eta gero, Estatu demokratikoaren esku zabalatasunaren garaia helduko da. Baina biktimen sendatzeko mendekua beharrezkoa omen da eta munstro terroristen jendarteratzea, ezina; esku-zabalta-

sunaren muga estua izanen da, behar bada salatari sutuena pena laburpen bat.

Oraingo urratsa ez da behin-betiko armagabetzea, hain segur ETAk zerbait atxiki nahi du etorriko den Gobernu sozialistarekin negoziatzeko. Urrats guztiak zentzu berean ari dira, eta borroka armatuaren garaia bukatzeko borondatea ezin dudan ezarri. Gero, aldebakartasunean bada hauteskunde erreklama politikoa zerbait eta fruituak emanen ditu. Esparru demokratikoa onartzean bada desmasiak agertzeko parada eta Parot doktrinaren salaketak presoak askatzeko balio izan du. Beude lorpen horiek eta heda daitezten.

Alta, preso politikoa ez dira soilik eskubideak dituzten biktimak. Anitz, borroka armatua aukeratu duten militanteak dira. Eta hor dator gakoa: gure garaietako oinarrizko arazoa biolentzia iraultzailearen zilegitasuna dela. Estatuek eta klase nagusiek argi eta garbi utzi nahi dute inongo garaietan, inongo baldintzetan, boterearen aurka ezin daitekeela bortizkeria erabili. ETAk eta ETAREN

ingurukoek doktrina hori onartuko balute, erabateko garaipena izanen zen Estatu eta klase nagusientzat.

Gure arteko batzuek ETAREN tematzia salatua genuen, baina inoiz ez biolentzia askatzailearen zilegitasuna arbuizatzeko. ETAK biolentziaren garaia luzatzeko egin zuen huts estrategikoa desegokia

zen eta errepresioan inplikatu gabeko biktimen inguruan sortu haustura etikoak makur handiak eragin zizkigun; baina zapalkuntzaren aurka armak hartzeko askok izan zuten ausardia, gure herriaren eta humanitate osoaren hautu estrategikoa eta etiko ohoragarrien artean ikusten genuen. Zulotik

atera behar zen, estrategia armatu kaltegarria gaingitu, baina ez zanzapzaileen diskurtsoa onartzeko.

Beraz, ez dut armak uzteko erabakia kritikatu eta ETAK eramaten duen urrats ttipien estrategian ez naiz sartuko. Ziklo armatuari bukaera eman behar zitzaion, ETAREN gain zegoen erabakia, hartu egin du eta militante politikoen nonbaiteko ezagutzarekin lotu nahi du, den mendrena izanik ere. Baina aukera armatuan ziren balore iraultzaile (eta humanista!) guztiak gogoratzeko ikerketa, kontakizun eta ulertze lanetan jarraitzeko beharra azpimarratu nahi nuke, gaurko pentsaera kritikoa mantentzeko haien beharra dugulako eta, bihar, erabilpen estrategikoa ere izan dezaketelako.

Zeren historia ez baitzen Francis Fukuyamarekin bukatu, politika ez baita Espainiako Konstituzioaren mugen barnean gertatzen eta egunean-egunean murriztagoak diren askatasun alorrak zabaltzeko Estatuari gerla badago, bakean utzi arte. ■

Hor dator gakoa: gure garaietako oinarrizko arazoa biolentzia iraultzailearen zilegitasuna dela

Garbiñe Biurrun: «ETA desagertzeaz da zatiketarik, oinordekorik gabe»

| MIKEL ASURMENDI |

Nola baloratzen duzu otsailaren 21eko egiaztatzaileen ekitaldia?

Egun historikoa izan da. Egiaztatzaile horiek nortzuk diren eta zer ibilbide izan duten ezagututa, argi dago ekitaldiak benetako garrantzia zuela. Gainera, aditu horien jarduerak berme berezia eman dio ETArekin azken erabakiei. Ekitaldi “ofiziala” eta gero, Batzordea Euskal Herriko hainbat eragile politiko eta sozialekin bildu zen, azalpen gehiago emanez. Oso adierazgarria izan zen bilera, gizarte honek etorkizunerako daukan premia ezagututa. Beraz, ekitaldi historikoa, etorkizun baketsuaren bermea berresten diguna.

Desarmatze prozesuaz zer azpimarratuko zenuke?

A) ETArri eragile sozial eta politiko

askotatik –Foro Soziala barne– eskatu zaio desegite eta desarmatze prozesu bat garatzea eta bururaino eramatea. B) Prozesu horrek, adituek diotenez, kontrolatua, ordenatua eta adostua behar du izan. C) Prozesu hori zentzuzko denbora tarte batean gauzatu beharko litzateke eta erakunde independenteen parte-hartzea eta laguntza derrigorrezkotzat jotzen da.

Kontuan hartu behar da lehen aldiz ETA desagertzeaz dela, oinordekorik, zatiketarik gabe.

Bestalde, oso positiboa da Egiaztatzaileen Batzordeak ziurtatzen digula ETA tinko mantentzen dela bere erabakian eta bere egiturak desegiteko pausoak ematen hasi dela. Beraz, esan genezake ETArekin amaieraren lehen urratsa dela. Espero dezagun laster hurrengoak ezagutzera.

Garrantzi berebizikoa duen beste puntu bat zer da, aldebakarreko pau-

soa izan dela. Hau da: ETA desarmatzen hasi da inolako baldintzarik gabe, inolako negoziatorik gabe, Espainiako Gobernutik oztupoak bakarrik jasotzen ari den arren. Egiaztatzaileek esan dutenaren arabera datu hau oso bitxia da eta, beraiek ezagutzen dutenez, kasu bakarra nazioartean.

Nola baloratzen duzu Eusko Jaurlaritza eta lehendakaria jokatzeko ari diren rola?

Eusko Jaurlaritzak, lehendakaria buru, Egiaztatzaileen lanarekiko hartu duen jarrera ausarta eta leiala izan da: ausarta, presioak jasango zituela bazekielako; leiala, gizarte honi zor dion lanari ekin diolako arlo honetan ere. Ezinbestekoa den babesa eman die Egiaztatzaileei eta prozesuari. Euskal gizarteari derrigorrezkoa den lidergoa badagoela esan zaio portaera honekin. ■

“AUZO ETA HERRIAK
DONOSTIA INDARTZEN”
Aurrekontu parte-hartzaileak

1. FASEA
2012an egindako
proposamenen egoera

Bilerak non?

- **Martxoak 3, Añorga.** Antxon Ayestaran K. E.
- **Martxoak 4, Martutene.** Gaztelekua
- **Martxoak 5, Txomin-enea.** Kultur Etxea-Haur Txoko
- **Martxoak 6, Altza.** Casares-Tomasene K.E.

Aurkezpen guztiak 19:00etan izango dira.

auzoetaherriak.donostia.org

@DSS_Partaidetza